

EEN BEGIN VAN HET MENS-ZIJN EN VAN GEESTELIJKE ONTWIKKELING

6 september 1957

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van de bijeenkomst moet ik, zoals ook al lange tijd helaas moet geschieden, u nog wijzen op de volgende punten. De sprekers van deze Orde zijn zich ten volle ervan bewust, noch alwetend, noch onfeilbaar te zijn. Zij verzoeken u en verwachten van u dat u zelfstandig na zult denken over wat u wordt geboden en daaruit uw eigen conclusies zult trekken. Verder hopen wij, dat de waarheid, zoals wij die ervaren en zien, ook voor u betekenis zal hebben en u helpen ook uw eigen waarheid, eigen levensinhoud te vinden en te verrijken.

Wij beginnen deze avond a.h.w. met een vraagavond. U krijgt het eerste onderwerp, het tweede onderwerp naar uw eigen keuze. Dit zal in het vervolg niet meer zo zijn, alleen voor deze avond, daarna gelegenheid tot vragenstellen en Het Schone Woord. In het vervolg zal gelegenheid tot vragenstellen worden gegeven elke derde week. Op zo een vraagavond is er dan geen gelegenheid om een eigen onderwerp te stellen. Verder hoef ik, geloof ik, weinig te zeggen. Degenen onder u, die deze avonden kennen, weten toch al wel, wat er gaat komen. Degenen, die het niet weten, kan ik het eigenlijk niet goed vertellen, zij moeten het zelf maar even bekijken. Mijn onderwerp voor deze avond is: Een Begin.

Een begin van het mens-zijn en een begin ook van geestelijke ontwikkeling.

Wanneer je als mens leeft, dan heb je de illusie, dat alleen eigenlijk de mens een denkend wezen is. De lang vervlogen reeksen van ervaringen zijn uit je geheugen weggewist. De geest is niet meer in staat zich de lange tocht naar het mens-zijn te herinneren. Toch is er een begin, dat lang vóór het mens-zijn ligt. Om dit begin te schetsen zou je terug moeten gaan in die vreemde tijd, dat er - althans vanuit ons standpunt - niets was. En in dat Niets wordt dan de eerste Kracht geboren.

In de Bijbel staat er: "In den beginne was het Woord." Wanneer de eerste Kracht ontwaakt, dan toont zich, dan openbaart zich alles wat potentiëel in dit schijnbare Niets aanwezig is, in grote reeksen van tegenstelling. Maar de Schepping, ook al mag zij ogenblikkelijk zijn vanuit een Goddelijk standpunt, is een cumulatieve reeks van oorzaak en gevolg. D.w.z. in het begin is er niet veel. Er is licht en duister. Onze geestelijke oorsprong ligt juist in de Lichtende Kracht, die zich toen voor het eerst openbaarde. Vandaaruit krijgen wij voortdurende contrasten tussen licht en duister, in verschillende vormen uitgedrukt. Uiteindelijk echter verenigen zij zich weer. Hier begint voor de doorsnee geest de eerste herinnering: op het ogenblik, dat uit het duister de materie wordt geboren. Licht is activiteit. Duister is een absorberende potentie, die door de absorbtie van het licht creërend kan worden. Zo schept het duister a.h.w. de materie uit datgene, wat het Licht in haar aan kracht heeft gestort. Vanaf dit ogenblik zijn er twee mogelijkheden van denken en ontwikkeling. Nog steeds twee...

Materieel, vanuit uw standpunt chaotisch; en geestelijk, ofwel vormend. Een ieder, die als mens op de wereld komt, heeft eens dit vormende principe aanvaard. Er is een tijd geweest, dat u vrij bent geweest om te gaan tot duister of tot Licht, en niemand heeft u gezegd: dit is uw recht, of dit is uw taak. Dat is in het begin geweest. Maar nu hebt u een keuze gedaan. U hebt gezegd: "Ik behoor tot het Licht." En vanaf dat ogenblik hebt u elke vorm van Licht moeten doorleven.

Nu zeg ik "Licht", maar daarmee bedoel ik niet alleen mee die reflex, die u hier ziet en die voor uw gezichtsorganen de zaak kenbaar maakt. Neen, ik bedoel veel meer. Ik bedoel met "Licht" actieve kracht. Zo u wilt trilling, maar gelijktijdig ook emissie van kleinste delen. Een straling dus. Straling en trilling, twee principes van kracht, die levengevend zijn voor elke materie, die zonder deze kracht dood is. Naarmate nu het Licht leert één te worden met de materie, vergroot zij haar mogelijkheid tot kennen van de materie. Er zijn zeer veel trappen. Van de ijle vuurniveaus, de stormen van een pas geboren planeet, via wat u noemt, het dood gesteente, de luchten misschien; het water, tot plant, tot dier, tot mens. Dat is de reeks van ontwikkelingen.

En nu vragen wij ons af: wij zijn nu hier. Waarom? Dit kan niet de voleinding zijn. Neen. De mens is niet een voleinding. Hij is a.h.w. het begin van een tweede fase van bestaan. U zult misschien nog lange tijd als mens moeten leven. U zult nog heel lang gebonden blijven door de voorstellingen van het menselijke. Maar toch is uw eerste mens-wording een geboren-worden,

dat zich openbaart in het zelf-beschouwend denken. Een zelf-beschouwend denken van de mens betekent echter ook, dat hij leert in zijn eigen wezen gelijktijdig twee verschillende krachten te beschouwen. Die van duister en materie, die van geest, van Licht.

Het is deze wisselwerking tussen Geest en stof, tussen Licht en duister, die de ervaring, de bewustwording mogelijk maakt. Wanneer wij die voldoende ver door kunnen zetten, die bewustwording, dan moet er een ogenblik komen, dat stof en geest elkaar volkomen kunnen aanvaarden en kennen. In u als mens is dat nog niet het geval. Als mens hebt u uw eigen strijd. U hebt een sterk gedeeld-zijn van uw begeren, van uw denken, tussen wat u redelijk noemt, of ideëel, en wat dan de praktijk, het stoffelijke, is.

Die strijd vloeit voort uit uw wezen. Het is niet iets, waarover je je beschaamd hoeft te tonen. Helemaal niet. Het is geen bewijs van vervallenheid, het is alleen een bewijs van mens-zijn. Strijdigheid in het eigen wezen is een typisch verschijnsel van het mens-zijn. Maar wanneer u nu deze strijdigheid kunt oplossen, dan gebeurt er iets anders. Dan wordt uw begrip voor duister a.h.w. groter. Wij zouden ook kunnen zeggen: Licht en duister doordringen elkaar en lossen elkaar op. Vandaar, dat ik dit "een begin" durf noemen. Een begin van het totaal streven. Het streven terug naar God, naar de Bron.

Nu kan er veel gezegd worden over de wijze, waarop de mens streeft en streven moet. Sommigen zullen u wijzen op hun heilige boeken, anderen op hun openbaringen. Weer anderen misschien op de boodschap die zij ontvangen hebben uit hogere gewesten. Maar hoe de mens ook komt tot de aanvaarding van een hoger streven en waarop hij het ook baseert, de grondslag is altijd dezelfde. Het zoeken naar opheffen van (de) strijdigheid in zichzelf. Het zoeken naar een eenheid, waarin je niet meer wordt verdeeld door duizenden belangen, verscheurd door duizenden verschillende verlangens en begeerten.

Daarom spreek ik u juist over dit begin. Het is mooi om een einddoel te zien. Te spreken over een Hemels Jeruzalem, of een paradijs. Te spreken over een oneindige rust, een bewuste rust van een Nirwana. Het is mooi om te spreken over het einddoel, maar het ligt zo ver weg. Een mens die droomt van het Paradijs, droomt als een kind, dat zegt: "Wanneer ik eens groot zal zijn..." Zoals het kind van dwaze dingen droomt, zo droomt een mens die naar deze hoge dingen grijpt en probeert als werkelijkheid deze te beleven, evenzeer dwaas is. Zelfs wij, die langere tijd in de geest bestaan, zijn nog ver af van wat misschien nog paradijs, of hemel genoemd zou kunnen worden. Niet, omdat wij het Licht niet kennen. Niet omdat wij dat Paradijs niet zullen kunnen betreden, maar eenvoudig, omdat wij het niet kunnen begrijpen, wij zijn er te klein voor, te jong. Daarom is het goed het begin van dit nieuw ontwaken in jezelf te beseffen.

Dan kom je onwillekeurig tot vragen, die beantwoord kunnen worden. Vragen over God kan niemand u beantwoorden. Het blijft altijd een holle frase. Vragen over het doel, van het doel van het leven kan men zeer beperkt beantwoorden. Het raadsel van het leven ligt in God. Zo kun je verder gaan. Maar als je in het begin staat, dan kun je jezelf afvragen: heeft mijn leven een doel? Dan geeft uw eigen wezen u daarop antwoord: "Het doel van het leven is innerlijke vrede", d.w.z. een opheffen van de tegenstelling, die in u bestaat.

Een psychiater zou zeggen: innerlijke gespletenheid, die denken en doen van elkaar scheidt, ... Wij moeten deze "tot eenheid brengen." Wij moeten ze zo tot eenheid brengen, opdat in ons geen schuldgevoel kan ontstaan, maar dat wij ons bewust zijn ten goede te streven en volkomen vrede kunnen hebben met alle gevolgen van onze eigen daden.

Hebben wij dat gedaan, dan vragen wij natuurlijk ook: Maar waarom leef ik nu zo? Een typische vraag van elke mens. Ik zei u immers: het mens-zijn is een begin. Het is het eerste zelfbeschouwen. Een mens die zichzelf beschouwt, beoordeelt - volgens vaak verkeerde maatstaven - zijn eigen bestaan. Hij vraagt zich af: Waarom moest ik lijden? Waarom gaat het mij goed en die anderen niet? Het antwoord is weer eenvoudig te geven. Wanneer het Licht in het duister keert, dan zullen zij samen iets moeten bereiken. Daar waar evenwicht is tussen Licht en duister is geluk. Daar waar onevenwichtigheid bestaat, hetzij ter ener of ter andere zijde is ongeluk.

U bent gekomen uit uw eigen ontwikkeling als geest via verschillende trappen van stof-aanvaarding tot een eerste stofbeschouwing, de eerste realisatie van het eigen "Ik". Wanneer u nu vast blijft houden aan onredelijke begrippen, dan zult u lijden. Wanneer u meent eisen te kunnen stellen aan het leven, die u niet aan uzelf stelt, dan zal het u niet goed gaan. Op het ogenblik, dat u in staat bent - dat vraagt soms lange jaren van leren - om het leven te accepteren zoals het is, wanneer u in staat bent voor uzelf te zeggen: "Ik heb gedaan, wat ik kon en mocht doen, niet onbevredigd is mijn lichaam, maar ook niet ontevreden is mijn geest", dan zult u

zeggen: "Ik heb het raadsel van het mens-zijn opgelost." Dan treedt die fase in van geestelijk bewustzijn, waarbij Licht en duister reeds beginnen te versmelten. Iets, wat men bij ons noemt: de Sferen van Klank, van Kleur en van Licht. De vorm verbleekt, de vorm, die het duister a.h.w. vast en onomstotelijk onaantastbaar; Red.) maakt.

Dan een laatste vraag, die vaak wordt gesteld. Hebben dan de banden, die in dit leven worden gesloten betekenis, hebben zij zin?

Wanneer twee lichtstralen samenvallen op hetzelfde vlak, zal men dan de weerkaatsing kunnen onderscheiden, wat van de één en van de ander komt? Neen. Zij zijn door de reactie, die zij wekken, tot eenheid geworden. Zo gaat het met de mens, zo gaat het met de geest. Elke geest kunt u zich voorstellen als één lichtstraal, die neerpriemt. Maar één lichtstraal wordt vaak vergezeld door anderen. Zelfs wanneer de bundel onmetelijk groot wordt en een hele wereld kan beroeren, dan zal het contact, dat gelegd is, blijven bestaan. Want in de doordringing binnen de materie is de ervaring van het totaal voor elk gerealiseerd. Waarbij elk een realisatie heeft op eigen wijze, en dus te allen tijde in geest en in stof kan herleven wat was.

Herleven, wat was, dat is voor u nog het persoonlijke contact, dat inderdaad bestaat. Later zult u begrijpen, dat het meer is, dat het het meedragen van een hele wereld in jezelf is. Een wereld met mensen, met dieren, met steden en dorpen, met landschapsschoon, met kwellingen misschien ook en de kaalheid van een grote vlakte. In uzelf. Want wij dragen als Licht langzaam maar zeker duister in ons. De Schepping wordt één met ons. Wij worden één met de Schepping. Wanneer die fase is betreden, dan beginnen wij voor een laatste keer. Dan moeten wij nog leren zeggen: "Niet ik, maar God."

Vrienden, het is een soort inleiding, dat zult u wel begrijpen. Ik had kunnen beginnen met de oermens. Ik had misschien kunnen beginnen met de strijd, die op geestelijk terrein bestaat. Maar er ligt weer een heel seizoen voor ons, een vijftigtal lezingen en daar kunnen wij die punten ongetwijfeld aanroeren. Laten wij daarom aan het begin het voornaamste stellen: het begin van alle leven. Het begin van onze eigen bewustwording en datgene, wat wij nu kunnen doen. Niet streven naar het onbereikbare, maar streven naar de eenheid, de rust en het geluk in onszelf. Vragen over wat ik thans gezegd heb, kunt u stellen na de pauze. Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

RASSENPOLITIEK IN HET ALGEMEEN

Goedenavond, vrienden,

Op deze avond het tweede onderwerp en naar uw eigen verkiezing. Mag ik om het onderwerp verzoeken?

Reactie: Rassenpolitiek in het algemeen.

Bij de beschouwing van de verschillende rassen valt ons op, dat elk ras zijn eigen geaardheid en zijn eigen bijzondere kwaliteiten bezit. Het is begrijpelijk, dat deze bijzondere eigenschappen en kwaliteiten elk ras tot een besloten gemeenschap maken. Zou in veel gevallen een contact tussen verschillende rassen gunstige resultaten kunnen hebben, toch zal de beslotenheid van de rassen-gemeenschap zich voortdurend verzetten tegen een rassenvermenging, die immers gelijktijdig betekent een ondergang van speciale kwaliteiten, de speciale mogelijkheden van dit ras zelf.

Als zodanig bestaat er te allen tijde een zekere lust tot scheiding. Een segregatie, een rasenscheiding is niet iets, wat in een wetgeving wordt geboren. Het is eerder iets, wat geboren wordt uit een trots van de goede delen van het ras zelf. Op grond daarvan moet dus worden gesteld, dat, waar de rassen langs natuurlijke weg, althans voor een deel, trachten eigen ras te verbeteren, dan wel door segregatie eigen ras gescheiden verder te ontwikkelen, een menselijke wetgeving vaak overbodig zal zijn.

Ik meen dan ook, dat de grote problemen, (zeer in het algemeen genomen) van de rassenpolitiek en de rassenhaat niet in de eerste plaats zijn gelegen in het verschil in eigenschappen en huidskleur, en dat verder - al wordt daar verder op vaak de nadruk gelegd - niet in de eerste plaats mogelijke rassenmenging, seksueel contact, tussen de rassen beslissend is. Naar ik meen, moet dit elders worden gezocht. Het blanke ras heeft in lange jaren van ontwikkeling zich een technische superioriteit verworven, die het voor lange tijd de boventoon deed voeren in alle werelddelen, boven alle andere rassen.

De oude beschavingen van Azië zijn praktisch ten onder gegaan. Zelfs de laatste grote Impi's uit Zuid-Afrika zijn al lang geworden tot een overlevering, die de ouderen aan de kinderen vertellen. De Azteken zijn verdwenen. De grote rijken van de zwervende Roodhuiden zijn praktisch tot niets geworden. De blanke is superieur. Zijn beschaving is superieur. Maar zijn beschaving en zijn superioriteit zijn afhankelijk van een weten. Zo zou men kunnen zeggen, het blanke ras heeft zich niet slechts als ras ontwikkeld, maar bovendien zichzelf gemaakt tot een kaste, tot wiens voorrecht het behoort meer te weten dan anderen. Op grond daarvan posities te bekleden, die voor anderen te allen tijde gesloten moeten blijven.

Hier ligt de werkelijke grondslag. Indien het blanke ras klein in aantal zou zijn gebleven, dan zouden de moeilijkheden niet zijn gerezen, die thans bestaan. Maar ook het blanke ras heeft zich uitgebreid over de wereld. Er zijn er velen, en zij vragen hun recht als blanke mens. Zij voelen zich bedreigd, wanneer naast hen een kleurling staat. Dat verklaren zij dan op velerlei wijzen. Zij spreken over religieuze verschillen, over de zinnelijkheid van de neger, of misschien de gemene (lagere?) eigenschappen, dat Aziatisch bloed zou kunnen wekken in nageslacht door menging met de blanken. Dit zijn m.i. grotendeels uitvluchten. De erfelijkheidsleer, zoals Mendel die ook heeft ontwikkeld, doet ons zien, dat (slechts) in sommige gevallen de kwade eigenschappen de overhand krijgen. Daarnaast zijn evenveel combinaties denkbaar, waarin de goede eigenschappen van beide rassen worden gemengd en dus in één persoon samengebracht (zijn).

De vraag is niet in de eerste plaats een vraag van ras, het is er een van politiek, van economisch en sociaal belang voor een heersende kaste.

Ik hoop, dat ik niemand kwets, wanneer ik dit op deze wijze zeg. De moeilijke punten zijn zeker niet gelegen in de slechte eigenschappen van andere rassen. Wat dat betreft heeft het blanke ras zelf zich meer dan competent bewezen en hoeft dus niet te worden aangenomen, dat het slechter zou kunnen worden door een ander ras, dat erbij wordt gevoegd.

Waar ligt nu de grens van het tolerabele? Want een zekere segregatie zal noodzakelijk blijken en blijven. Wanneer deze, zuiver menselijk gesproken dus, zichzelf automatisch handhaaft en een veredeling binnen het ras bezorgt voor elk ras afzonderlijk, zullen wij moeten zeggen, dat economisch gezien, de scheiding noodzakelijk is, omdat nu eenmaal de rassen, die onderdrukt zijn, de kleurlingen, die te lange tijd zonder enige zelfstandigheid hebben moeten staan, die een voortdurende dienende functie in de maatschappij moesten hebben, niet te allen tijde in staat zullen blijken hun vrijheid op de juiste wijze te gebruiken. Zij zouden waarschijnlijk zich naast de blanken willen stellen, zich beroepend op hun kleur als verontschuldiging voor hun gebrek aan mogelijkheid en kunnen. Wat dit betreft heeft zich, vooral in het zuiden van Azië, de laatste tijd veel afgespeeld, wat bewijst, dat mijn woorden zeker niet onjuist of overdreven zijn.

Er is dus een beperking nodig, die echter nooit kan worden verkregen door te zeggen: "Wij scheiden dit ras en wij blijven hen regeren." Wel door te zeggen: "Wij zullen een dergelijk ras de mogelijkheid geven in de eerste plaats zichzelf te ontwikkelen tot op het gelijke peil als wijzelf gestegen zijn."

Het scheppen van deze mogelijkheid betekent dan - hiervan hebben wij in Amerika bewijzen kunnen zien - dat een deel van de gekleurde bevolking langzaam maar zeker een cultureel-economisch peil bereikt, een peil ook van verantwoordelijkheidsbewustzijn, dat gelijk staat aan dat van de blanke. Vanaf dat ogenblik kan deze klasse van kleurlingen, die zich aan de heersende maatschappij hebben kunnen aanpassen met behoud van hun rasseneigenschappen en toch een aanvaarding van de maatschappelijke toestand, zoals zij heerst, als vertegenwoordigers op gaan treden voor de minder bekwame soortgenoten. De nadruk moet niet liggen op verschil in huidskleur, maar op verschil in capaciteiten. Men moet de rassen gelijkelijk belonen, wanneer de arbeid, die zij verrichten, de prestatie, gelijk blijft. Verder moet men trachten om zoveel mogelijk de delen van rassen, die teruggrijpen naar de oude gewoonten en gebruiken, hun eigen mogelijkheden daarvoor te geven.

Wat dit betreft mag ik misschien ook Zuid-Afrika aanstippen, waar in verschillende reservaten voor de autochtone bevolking zeer veel goeds wordt gedaan. Zij kunnen zich hier binnen hun eigen gewende stamsysteem aanpassen aan de moderne tijd, zodat op de duur uit de stam ook figuren voort zullen kunnen komen, die binnen de blanke maatschappij terecht naast de blanken kunnen staan. Het grote probleem echter is de verpaupering van een groot deel van de kleurlingen die daardoor zowel vervreemd zijn van hun ras-eigen omgeving, hun stamverwantschap, hun (stam)gebondenheid eventueel, maar die anderzijds niet de capaciteiten bezit om zonder meer op te gaan in het blanke ras, a.h.w. gelijk staande met het blanke ras. Het zijn deze paupers, die voor een groot gedeelte de moeilijkheden veroorzaken. Zij zijn het, die enerzijds niet de bekwaamheid hebben tot arbeid noch de drijfveer tot werkelijke bereiking, doch

die anderzijds met een voortdurende haat tegen een ieder, die het beter heeft en een andere huidskleur heeft, trachten door vernietiging, voor zichzelf te verwerven wat niet rechtens het hunne is. Dit is het geval o.m. in Zuid-Afrika, maar ook in sommige delen van de Ver. Staten. Gelijksortige acties vinden wij verder in vele staten in Azië. Hier is de moeilijkheid dus, dat de massa voor zich opeist, wat zij zich zelf niet heeft kunnen verdienen. Dit leidt tot een terreur, die ons doet denken aan de opstanden in Rusland in 1917. Ook hier was een losgebroken massa plotseling bezeten van de gedachte de voordelen van de beteren te genieten, zonder daarvoor zelf de prestatie te leveren. Het gedane onrecht werd zo niet hersteld, integendeel, vergroot. De huidige ontwikkeling draagt daar nog voortdurend de sporen van. Gelijksortige dingen gebeuren elders. Wij mogen niet vergeten, dat de kwesties van corruptie, omkoperij in Azië, voortdurende opstanden, overvallen, kortom, het verderf, vooral in de buurt van de grote steden, van een deel van de inboorlingen niets anders is dan een dergelijke revolutie. Dit is een poging om zich toe te eigenen, dat men weet rechtens niet te mogen verwerven of te bezitten.

De oplossing daarvoor is een zeer moeilijke. Zij ligt m.i. niet in een totale opheffing van de rassenscheiding, zelfs niet in een volkomen gelijkberechtiging van de rassen. Naar mijn inzien moet voor blank en bruin en voor geel en zwart de eis worden gesteld: een zeker minimum aan ontwikkeling, aan kennis en opleiding, om stemgerechtigd te zijn en zo door eigen arbeid de plaats binnen de gemeenschap verdiend hebbende, mede de richting van deze gemeenschap in haar algehele ontwikkeling mede te kunnen bepalen .

Absolute segregatie is uit de boze. Wanneer een publiek vervoermiddel zich beweegt en er is een aparte afdeling voor blank en voor zwart, is dit een uitdaging, een onderstreping van het verschil. De mensen, die zich daarin bevinden, zijn één in hun verlangen zich te verplaatsen. Als zodanig is een scheiding hier overbodig. Toch zal blijken, dat heel vaak en haast automatisch een zekere segregatie wordt toegepast. Want gelijk zoekt maar al te vaak gelijk. (Maar) hoe meer men het samentreffen van de rassen met nadruk afwijst, hoe meer men de dingen prikkelend maakt.

Mag ik u herinneren aan de tijd van uw voorvaders, toen een onvoorzichtig getoond enkeltje van overgrootmama overgrootvader veel meer opwond, dan voor u een of andere schoonheid in bikini... Het is juist de verbodsmaatregel, de nadruk, die op het verschijnsel wordt gelegd, die het maakt tot een aanleiding van prikkeling en al wat ermee gepaard gaat. Niet alleen in zinnelijke, maar ook in politieke richting. Door deze dingen te onderdrukken, zo onopvallend mogelijk, maar zo snel mogelijk tot het normale te brengen, door verder alle rassen in staat te stellen binnen één kerk een Schepper te dienen, binnen één theater in staat te stellen zich te amuseren, indien dit amusement hen allen gelijkelijk interesseert, zal men ongetwijfeld reeds veel doen vervagen en vervlakken van de scheiding tussen ras, die de nadruk legt op het ras en dit maakt tot een voorwendsel om eigen onbekwaamheid te verdoezelen en rechten te eisen, die men niet verdient. Ik geloof overigens, dat het misschien ook voor sommige blanke staten goed zou zijn, wanneer men een zekere eis stelde aan ontwikkeling om stemrecht te verwerven, (want) m.i. heeft noch sekse, noch sociale status iets van doen met het recht, dat men heeft om te oordelen over de weg, die een volk moet inslaan. Dit zou mij echter te ver voeren.

Ik ben mij ervan bewust, dat in de huidige situatie een plotselinge opheffing (van de segregatie), van twee kanten tot gewelddadigheden zou leiden, die dan inderdaad een ondergang zou kunnen betekenen van een belangrijk deel van het blanke ras, dat woont temidden van een zwarte, bruine meerderheid. Echter, bij een langzaam en onopvallend optrekken van iedereen binnen een ander ras die dit verdient, zal het blanke ras zichzelf sociaal versterken, ook indien een zeker seksueel taboe misschien nog lange tijd blijft bestaan. Maar dat is wederkerig. Ik weet niet, of men daarvan op de hoogte is. Het is heel vaak bij de negerbevolking zo, dat men ook een meisje, of jongen, die zich met een ander ras afgeeft, evenzeer veracht als een blanke dat doet. Die segregatie zal zichzelf wel vormen. Op de duur zal er natuurlijk een mengras ontstaan, dat echter gedragen door een gezonde sociale ontwikkeling, automatisch de slechte elementen zal uitwerpen. Het gemengde ras zal op de duur dan een verbetering betekenen van de bestaande toestand en mogelijkheden.

Uit menselijk standpunt, is elke mens gelijk. Er bestaat geen enkel verschil, maar evenzeer uit menselijk standpunt heeft slechts die mens rechten en aanspraken op de gemeenschap, die door zijn eigen bestaan en werken voor de gemeenschap betekenis weet te gewinnen. Ik geloof, dat dit criterium, toegepast in alle gevallen, een bevrijding van nog bestaande koloniën, maar ook een bevrijding van minderheden in veel staten zou betekenen en daardoor een grote bevordering van vrede op aarde. Ik zou er nog aan toe willen voegen, dat één ding zeker noodzakelijk is, namelijk dat een ieder van u, die streeft naar verdraagzaamheid, die christendom of naasteliefde

ziet als een noodzaak voor de wereld, tracht om voor zichzelf, juist langs deze regels, de rassenverschillen op te lossen. Niet door het patroniseren, omdat hij van een ander ras is, maar van het als gelijke aanvaarden van iedereen, ongeacht huidskleur, of afkomst, die zich als gelijkwaardig aan u kan tonen, mentaal, sociaal, of anderszins.

Ik dank u voor uw aandacht en geef het medium vrij. U kunt pauzeren. Na de pauze "Vragenrubriek". Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,

Wij krijgen dan de eerste "Vragenrubriek" van het seizoen vandaag. Ik mag nog wel even u attent maken op de punten, die bij de "Vragenrubriek" horen. Op zuiver persoonlijke vragen mag niet worden ingegaan. Wanneer u dus vraagt, hoe het gaat met uw overgrootmoeder en of uw hondje soms in de 37e sfeer zit, mag ik geen antwoord geven... Wanneer u een vraag stelt, die ten dele persoonlijk is, dan staat mij dat natuurlijk vrij om een antwoord te geven, zo ver als ik meen, dat het voor ieder belangrijk is. Maar ik mag weer niet in het zuiver persoonlijke doorgaan. Degenen, die handig zijn, die weten wel, wat het betekent: als je de vraag goed algemeen weet te stellen, dan kun je misschien je persoonlijk antwoord eruit lezen... Dat mag ik eigenlijk niet zeggen, maar dat is zo'n klein beetje... voor wie het klappen van de zweep kent.

Nog een puntje, dat u goed moet onthouden: alwetend of onfeilbaar zijn wij nu eenmaal niet. En ik ben op het ogenblik loketbediende voor verschillende van onze vrienden, die mij helpen. Nu kan het zijn, dat een van uw vragen misschien niet direct door hen beantwoord kan worden. Dan moeten wij eerst kijken, of wij iemand kunnen vinden, die het wel doet. In dit geval moet ik mij dus ook het recht voorbehouden om een bepaalde vraag later te beantwoorden, dan wel op een volgende bijeenkomst te doen beantwoorden.

Vraag: Op een zondagmorgen citeerde men de volgende uitspraken, die aan Jezus toegeschreven worden. "Indien gij weent, ween dan, omdat uw hart beroerd is, niet omdat anderen wenen." "Indien gij lijdt, lijd dan, omdat dit lijden voor een ander betekenis heeft, niet omdat anderen lijden." Kunt u dit verduidelijken?

Antwoord: Wanneer wij medelijden hebben met een ander, dan is dat heel vaak, omdat wij het zo vervelend vinden, dat die andere nu lijdt, of iets te doen heeft, wat wij onplezierig zouden vinden. Wij kennen de situatie onvoldoende, wij laten ons beroeren, eigenlijk door alles, wat van buiten op ons af komt en komen juist daardoor niet tot, wat men noemt, rationeel handelen.

Wanneer je hart beroerd wordt, is het een andere kwestie. Dat zijn dingen, die je van binnen voelt. En wanneer dat werkelijk van binnenuit opwelt, dus niet zo oppervlakkig is, dan is dat een deelhebben aan het lijden van die andere, maar ook aan het leven van die andere. Dat is een heel belangrijk punt. Wanneer wij n.l. deel hebben aan het leven van een ander, dan verrijken wij ons zelf daarmee aan ervaringen en vinden gelijk in onszelf de mogelijkheid om die ander te helpen. Wanneer je dat zo doet, dan heeft het zin. Er zijn wel eens mensen, die gaan meesnikken wanneer zij op een wildvreemde begrafenis komen, dat is mij ook overkomen. Ik werd begraven en er was er één, die oprecht een traan wegsnikte. Er waren een hele hoop, die het zo prettig vonden te huilen, zonder dat iemand kon zeggen, dat het zonder zin was... Dat is natuurlijk uit den boze. Dan wordt uw vorm van medelijden eigenlijk een soort van zelfbeklag, een zelfzuchtige uiting, die geen zin heeft en alleen u maar vervreemdt van uw eigen leven en ervaring.

Wanneer je daar rekening mee houdt, dan zul je vanzelf begrijpen, dat het belangrijkste voor ons niet is om ons door lijden van anderen of van onszelf, van streek te laten brengen, of daar eenmaal een drama uit te gaan maken, maar dat het noodzakelijk is om wanneer bv. een ander lijdt, dat kan in ons een weerslag vinden, dan lijden wij ook, omdat die andere mens lijdt. Dan moeten wij de kracht vinden om ons eigen lijden op te heffen. Dat doen wij dan door die ander te helpen. Maar wij heffen ons eigen lijden op. En eerst dan, wanneer wij klaar en duidelijk kunnen zien, wat er is, kunnen wij de werkelijke naasteliefde in praktijk brengen, vóór die tijd niet.

Ik zou er voorbeelden van moeten geven. Ik weet, dat ik wel eens erg populair met mijn voorbeelden ben, dat vindt niet iedereen prettig. Stel je nu dit voor: u houdt een spijker vast, die een ander er in moet slaan. Net op het ogenblik, dat het erop aankomt, zeg je: "Houd het ding even zelf vast!", hij slaat op zijn vinger en begint natuurlijk logisch eerst de hamer, daarna de

spijker en vervolgens u te verwensen. Dat schept een ietwat onplezierige stemming. Nu kan het zijn, dat u ook ietwat geprikkeld wordt. U lijdt mee. Dit wil zeggen, u krijgt de reflex van het pijnlijke incident a.h.w. op uzelf gegooid. Dan kun je gaan zeggen: "Ja, wij gaan die arme beklagen", maar dat helpt je niet. Zorg eerst, dat je in jezelf rationeel bent, dat je zegt: "Wat is er gaande?" Dan zul je vaak ontdekken, dat het heel wat eenvoudiger is om zelf even die spijker in te slaan, dan een hele rouwrede af te steken. Dus je moet nuchter zijn.

Voorbeeld, er komt iemand bij je, die zegt: "Ach, meneertje, ik heb zo'n honger en mijn vrouw en 37 kinderen hebben zo'n honger" - wat zit ik toch met die 37 in mijn maag -. "Hebt u alstublieft een dubbeltje voor me." Wat die man vertelt is misschien voor een gedeelte, laten wij zeggen romantiek, die niet neergeschreven werd. Maar ik zou die mens toch willen helpen, hij ziet er zo beroerd uit. Dan zeg je niet tegen zo iemand: "Ik ga je een fooi geven." Dat is de makkelijkste weg. Dan zeg je: "Ik kan je misschien helpen. Ik wil je helpen aan werk. Met dat werk kun je voldoende verdienen, daar zal ik voor zorgen, om je vrouw en kinderen - bewijs maar, dat je ze hebt - te onderhouden." Dan ben je redelijk geweest.

Maar er zijn ook mensen, die zich door zo'n verhaal heerlijk laten beroeren en dan diep ontroerd door eigen goedheid, tasten zij in de portemonnee en als zij erg royaal zijn komt er misschien wel een kwartje, of misschien wel een gulden uit, dan is het: "Hier, arme man." (O, wat ben ik heilig). Dubbele fout. In de eerste plaats, wanneer die man werkelijk in nood verkeert, dan helpt u hem daar niet mee. Dan is dat lang niet voldoende, dus u komt tekort in uw plicht tegenover uw naaste. Heeft hij geen hulp nodig, dan is het onzin, want dan helpt u daarmee het kwaad, het parasiteren op anderen in de hand werken. Het tweede punt: wanneer u zichzelf zo heilig vindt met weinig moeite, dan denkt u - zoals iedere mens - dat u door dat kleine beetje goed wat u hebt gedaan, dat u nu wel weer een beetje zelfzuchtiger of onverschilliger tegenover een ander mag zijn. Dan hebt u dus uzelf en die ander schade berokkend. Daarom moet je altijd goed kijken, wat het lijden van anderen is. Wanneer dat lijden betrekking heeft op jou, dan moet je eerst zorgen, dat het in jezelf, dus bedwongen is. Je moet meester zijn over jezelf, ook wanneer er een lijden op je af komt. Dan kan je door dit nuchtere verstand, a.h.w. je goedwillendheid van naaste-minnende mens, de andere helpen bereiken, wat noodzakelijk is. Dan krijg je dus iets nuttigs. Zo zou ik die twee spreuken wel willen interpreteren.

Vraag: Maar als je zo iemand iets geeft en je vraagt niets verder?

Antwoord: Dan hebt u ook geen werkelijk medelijden met die mens.

Reactie: Mogelijk.

Spreker: Dan is het zo. Nu ja, goed, ik heb een royale bui. Dat is een arme donder. Hier heb je wat... Maar dan vraagt u zich niet af: hoe is die mens? Dan vraag je je niet af: wat is het lijden van die mens? Kan ik die mens helpen? Natuurlijk begin je niet met zo'n hele vragenreeks af te vuren. Je begint te zeggen: wanneer die man in de positie verkeert, waarin hij zegt te verkeren, wat kan ik doen om hem te helpen? Dan blijkt voor u dat dat helpen vaak heel wat lastiger is dan het geven van iets. Maar het betekent ook, dat u dan in ieder geval in staat bent, als werkelijk hulp nodig is, goed te helpen en als er geen hulp nodig is, dat u dan ook niet de teleurstelling hebt, dat u verkeerdelijk geholpen hebt.

Je moet zo denken: het geven op zichzelf is een deugd en een vreugd. Je moet niet vragen, als je een bedelaar een fooi geeft, of hij naar de kroeg gaat om met Schiedam te ontbijten, of naar de bakker om het met brood te doen van drie dagen geleden. Dat gaat u niet meer aan. Dan hebt u gegeven en dat moet op zichzelf genoeg zijn. Maar met die gift hebt u niet werkelijk iets gedaan voor uw naaste. Dat moet u wel begrijpen. Kunt u volgen, wat ik probeer te betogen? Als u het er niet mee eens bent, dat komt misschien nog. In de kwestie medelijden is het zo, dat wij het medelijden moeten maken tot een bewuste uiting van naasteliefde, waarbij wij dus het lijden van anderen helpen dragen, of zelf dragen. Anders heeft ons medelijden geen zin. Dan betekent dus het dragen van het lijden van anderen, niet je er met een Jantje-van-Leiden van afmaken, maar werkelijk proberen het probleem wat je beroert, op te lossen, ook voor die ander.

Vraag: Is het waar, dat iemand, die zelfmoord gepleegd heeft, het daarna extra moeilijk heeft?

Antwoord: Mag ik een vergelijking gebruiken? Iemand, die denkt, dat de laatste trein om één uur gaat, als die om twaalf uur vertrokken is, heeft die extra moeilijkheden? Ja, nietwaar? Die moet vaak een hele tijd wachten, voordat hij weer aansluiting heeft. Wat doet iemand, die zelfmoord pleegt? Hij probeert eigenlijk om een aansluiting te krijgen op een andere wereld, bewust of

onbewust, zich te onttrekken aan hetgeen gebeuren móet in het leven en als gevolg zal zo iemand dus daardoor ook moeilijkheden hebben. Hij zal n.l., op een of andere manier moeten compenseren - geestelijk - wat hij stoffelijk tekort is gekomen. Hij zal een evenwicht moeten vinden. Nu is het zo, dat als je zelfmoord pleegt, of wanneer je overgaat in het algemeen, dan blijven veel van de problemen, die je stoffelijk bezat, voortbestaan. Alleen wanneer je een geestelijk bewustzijn hebt, dat in staat is het verschil te maken tussen stof en geest, is dat niet het geval. Maar dan pleeg je ook geen zelfmoord. Tenzij zelfmoord - en dan komen wij op een ander terrein - deel uitmaakt van religieuze plechtigheden e.d. Of die een verplichting vormt tegenover de omgeving. Denk bv. aan de Japanse zelfmoord, wanneer je gefaald hebt.

Dat is geen zelfmoord, waarbij je je zelf van het leven berooft, omdat het leven niet te dragen is, maar dat is iets, wat je doet om de eer te herstellen. D.w.z. om je familieleden de gelegenheid te geven in hun normale eerbare positie verder te bestaan, i.p.v. verworpen te worden om jouwentwille. Dan wordt het heel iets anders. Dan is het een deel van je leven geworden, maar bij de doorsnee mens is dat niet zo.

In het Westen zeker niet. Daar kennen wij geen zelfmoord als een noodzakelijke oplossing. Zelfmoord wordt daar een vluchten voor problemen, die je niet meester kunt. Dan is het jammere, dat de problemen meegaan, maar dat de mogelijkheid tot oplossing, die je in je leven misschien nog had, zij het heel moeilijk, aan de andere kant praktisch niet hebt en daarbij praktisch helemaal afhankelijk bent van de hulp van anderen en van de mogelijkheid eventueel, weer op aarde te komen, of van aardse invloeden zoveel bewustzijn op te pakken, dat je daardoor jezelf kunt corrigeren, voor je zelf verder kunt gaan. Zo heeft dus zelfmoord over het algemeen wel enige bezwaren. Wanneer ooit iemand van u over zelfmoord zou denken, bedenkt u dan alstublieft, dat de prijs daarvan veel groter is, dan de prijs van verder leven in de vorm van zorg en van leed.

Vraag: Kunt u mij zeggen waarom, met de kennis, die tot uw beschikking staat in uw wereld, u niet aan de lijders van kanker kunt helpen met een geneeswijze aan te duiden voor deze kwaal?

Antwoord: Dat kan ik u heel eenvoudig zeggen. Wij hebben niet het recht de menselijke ontwikkeling te stuiten, of te bevorderen, zonder (door?) directe beïnvloeding. Het probleem voor u oplossen, dan nemen wij daarmee beleven, streven en ervaringsmogelijkheid van de mens weg. Dit is niet toegestaan. Wanneer wij dat zouden proberen, dan zou het ongetwijfeld verkeerd worden begrepen en verkeerd uitlopen. Wel kunnen wij voortdurend trachten te stimuleren, dus te inspireren, zodat de mens in zijn eigen denken wordt gewezen op mogelijkheden, die hij anders misschien voorbij zou gaan. Dan is het echter steeds de vraag, of de mens het pad, dat wij willen wijzen, wel wil volgen. Doet hij dit niet, dan is het erg jammer.

Het is dezelfde reden overigens, die ons belet heeft in het verleden, - zelfs in deze kring - om bv. een bepaald procédé van kleurverandering te verklaren. Er werd ons gevraagd een procédé voor goed zwart voor zekere stoffen. Dat patent bestond en kon niet omzeild worden, tenzij door het geven van nog niet-passende kennis aan deze wereld. Dan hebben wij rustig verwezen naar de patenthouder. Dat was de enige oplossing. Wanneer u bij ons komt en vraagt uw probleem op te lossen, dan kunnen wij dat soms wel, maar dat mogen wij niet, omdat u leeft en wij niet leven. Daar zit de knoop.

Reactie: Als ik het goed begrijp, zou u dus eventueel wel de middelen aan de hand kunnen doen ter genezing daarvan? Maar terwille van de mensheid mag u dat niet.

Antwoord: Het klinkt u vreemd, maar nu moet u het even anders bekijken. Stel dat u zelf onderwijzer bent en dat u een methode hebt gevonden voor de kinderen om hun strafwerk te maken door even op een knop te drukken. Zult u dat doen? Neen, nietwaar? Toch is dat strafwerk voor een kind soms iets heel ergs. Maar dan is de opvoedkundige waarde daarvan groter en indien de kinderen zelf komen tot die oplossing, dan kunt u ze eventueel accepteren, daar wacht u op in stilte. Maar zolang zij dat niet doen, zult u uw vinding niet aan hen geven, omdat zij nu eenmaal (moeten) opgroeien tot verantwoordings-bewuste mensen, nietwaar?

Bekijkt u het nu eens vanuit ons standpunt. Ik wil helemaal niet zeggen, dat wij allemaal onderwijzers zijn, integendeel. Wij weten wel vaak dingen, die u niet weet. Maar juist het feit, dat u worstelt met die dingen, dat u ze overwint, is voor heel veel mensen een bewustwording. En het lijden, dat daarmee gepaard gaat, staat toch altijd middellijk, of onmiddellijk, met de bewustwording van die mensen in verband. In die paar betrekkelijke korte jaren van lijden, hoe erg het ook moge zijn, kunnen zij enorm veel leren. De winst - geestelijk gezien - kan zeer groot

zijn. Hebben wij dan het recht die dingen vanuit ons dan maar weg te nemen, omdat de mens het verschrikkelijk vindt?

Opmerking: Van degene, die daaraan lijdt?

Antwoord: Ja. Of dacht u, dat ziekte en lijden alleen op deze wereld waren als een kwelling voor de mensen? Zij zijn middelen, waardoor de mens tot groter bewustzijn wordt aangespoord en groter bewustzijn kan verwerven. Vaak juist door de ervaringen van pijn, met alle opstandigheid die er vaak mee gepaard gaat, met alle hopeloosheid, (kan men) voor zichzelf tot een bewustwording (komen), die anders eerst veel later en met veel meer moeite bereikt zou worden. En dat vergeet men wel eens. Daarom is er een punt, waar op ons ingrijpen "stop" staat. Wij zijn a.h.w. zo: als u een voertuig hebt en u kunt ermee rijden, dan rijdt u. Wij zullen u de brandstof ervoor geven, maar verwacht niet van ons, dat wij achter het stuur gaan zitten en u thuis brengen als een taxi. U zult zelf uw weg moeten zoeken.

Opmerking: Ik vind het zeer hard, wanneer er een mogelijkheid is om zoveel lijden de wereld te kunnen besparen en dan toch te horen: neen, je moet zelf je weg vinden...

Antwoord: Mijn waarde vriend, nu moet u eens even luisteren. De Krachten, de Lichtkrachten in de Geest, zijn betrekkelijk sterk. Het zou hen waarschijnlijk mogelijk zijn een groot gedeelte van deze wereld tot een paradijs te maken. Maar in dat paradijs zou u nooit tot een bewustzijn komen, dat u een Lichte Sfeer doet betreden. Dan zou u uw geboorterecht van Goddelijk bewustzijn weggeven (worden) voor een portie linzensoep van een paar gezellige dagen.

Opmerking: Ja, maar ik bedoel niet om een paradijs van de wereld te maken.

Spreker: Mijn waarde vriend, wanneer u begint met één punt, voert u het dan maar meteen (door) in alle consequenties. Want dan is het niet alleen kanker, dan is het polio, dan is het elk soort ziekte, dan is het op de duur de dood en de scheiding van mensen, dan is er het sociale verschil, waardoor de een hard werkt en ongelukkig is en de ander gelukkig en rijk is. Al deze dingen zijn evenzeer ziekten van de menselijke samenleving. En wanneer wij deze moeten redresseren (herstellen; Red.) van onze kant uit, dan ontnemen wij u daarmee de mogelijkheid om uw taak te doen, uw bewustwording door te maken en zo nut te trekken uit uw leven.

Ik weet het, over dat punt is al heel wat gesproken. Onthoudt u: niemand kan u brengen tot het Licht, dat kunt u alleen zelf doen. Wij mogen u helpen, wij mogen u de Kracht geven, de ideeën geven, maar het verwerkelijken van de idee, het gebruiken van de Kracht, is uw taak, dat kan niemand anders. En de hinderpalen, die u op uw pad vindt, zijn niets anders dan de mogelijkheden tot nieuwe realisatie, nieuwe bewustwording en nieuw geestelijk leven. Dat is belangrijk. Het is niet hard, waarde vriend. Integendeel. Het zou heel wat harder zijn, wanneer wij (aan) elke wens van u gehoor gaven, wanneer wij uw wensen vervulden. Dan zouden wij hard zijn, omdat wij u het grote, het werkelijke zouden ontnemen. Omdat wij u i.p.v. een werkelijk leven, een poppenkast cadeau zouden doen. Wij zouden u tot marionetten maken. U bent nog geen marionetten. Omdat de Geest uit het Licht, dank zij Haar kennen van de Goddelijke Wetten, weigert om de verantwoording van de mensheid te dragen.

Zelfs Jezus, Die toch de grote, Lichtende Kracht was, Die heeft wel sommigen genezen, omdat zij innerlijk in staat waren die genezing te aanvaarden, maar Hij heeft niet de wereld van lijden bevrijd. Hij, Die kwam, om uit Zijn grote Bewustzijn, uiteindelijk heel Zijn Wezen te offeren aan de mensheid door voortdurend en te allen tijde voor die mensheid en haar bewustwording te werken. Hij heeft niet één geheim onthuld. Niet één geheim. Hij heeft de weg gewezen naar geestelijk bewustzijn. Hij heeft de mens middelen gegeven om zelf mee te werken en meer niet. Meer mogen wij dan zeker ook niet doen. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik het zo zeg. Ja, ik kan ook wel eens in vuur geraken... Per slot van rekening, wanneer u nadenkt, dan zult u toegeven, dat ik gelijk heb.

Als u gelooft aan een voortbestaan na de dood, of wanneer u er zelfs maar op hoopt, dan zult u toch toe moeten geven, dat een menselijk leven toch maar zo'n klein brokje van het werkelijke bestaan is; dat wat daarin bestaat, onbelangrijk is. Dat het alleen belangrijk is als het zaad voor een leven (in het) hiernamaals. Dat is het werkelijke. Dat zie je als mens wel eens over het hoofd. Dat weet ik. Toch is dat waar. Als je gelooft in een leven hiernamaals, een bewust leven (in het) hiernamaals, dan moet dat zo enorm veel langer, groter en machtiger zijn, onbeprekter zijn, dan wat hier bestaat, dat het menselijk leven terug valt tot zijn werkelijke onbelangrijkheid. Het is voor een mens niet prettig om te horen. Zolang als je leeft, is je leven erg belangrijk voor jou. Per slot van rekening, vijf minuten op je hele dag is niet veel. Uw leven is veel minder dan één

seconde op de dag des levens. Wat wilt u dan zeggen, dat het hard is, wanneer wij die ene seconde van pijn beter vinden dan een hele dag van duisternis. Ik heb die Wetten niet gesteld. Ik ben misschien dom genoeg om te zeggen: ach, wanneer ik helpen kan, laat ik het in Gods Naam doen. Maar de wijzen en groteren onder ons, die beter weten wat het leven betekent, wat het doel van het leven misschien ook is, dan ik het doe, die zeggen: help de mens om zijn eigen weg te vinden. Dat is alles, wat je mag doen. Want anders geef je die mens van inplaats wat goed is, iets wat hem verderft, wat tot zijn ondergang voert, tot duisternis. En ja, daar houd ik mij dan maar aan.

Vraag: Is u iets bekend over de mediamieke kring in W-Berlijn, waar middels een schrijvend medium o.a. regelmatig contact plaats heeft met wezens van andere planeten? Een van dezen is Ashtar, die zij noemen de opperbevelhebber van de gezamenlijke "luchtvloot" van vliegende schotels. Kunt u hierover iets zeggen?

Antwoord: Niet veel. Ik kan alleen dit zeggen. Dat de menselijke lust tot interpretatie heel vaak een werkelijk weergeven van ontvangen impulsen onmogelijk maakt. En dat vooral het verlangen van de mens om, zo mogelijk op dit ogenblik, een bevrijding te zien uit bestaande toestand, heel vaak leidt tot misvatting in die interpretatie, in die boodschappen. Wij zelf hebben de laatste tijd ook contact en wij weten ongeveer, hoe de zaak er voor staat. Het is zeker niet een soort ruimte-oorlogje spelen door hoogbewuste wezens, die dan even de wereld Licht en bewustwording komen brengen, ook al bestaan er inderdaad rassen, die telepathisch deze aarde trachten te beroeren en die geestelijk heel anders en misschien zelfs iets hoger staan dan u. Naast de door u genoemde kring, bestaan er nog enkele. In Californië, in de buurt van Dunford, ook in Bloemfontein. Er zijn verschillende van die kringen, die dergelijke contacten hebben. Het eigenaardige is, dat de grondslag van de leringen overal gelijk is, maar dat de duiding van de feiten overal verschillend is. Dat zou m.i. toch wel een bewijs moeten zijn, dat die tegenstrijdigheid geboren wordt uit het verlangen van de mens om zekere impulsen te omschrijven als een daadwerkelijk iets met legerkrachten, met luchtvloten e.d., terwijl in feite sprake is van een geheel ander pogen.

Vraag: Wat is uw mening over de propaganda van het dansen binnen het kader van de verschillende kerken. Is dit niet een poging van deze kerken om de jeugd te winnen?

Antwoord: Het is natuurlijk een kwestie van: hoever gaat het? Het zou kunnen gaan van rock' n roll in church tot bats-in-the-belfry (ongecontroleerde gekte; Red.), als u de term begrijpen kunt. M.a.w. de kerken nemen meer en meer een sociale plaats in i.p.v. een zuiver religieuze. Wanneer u zegt, dat zij dit doen om de jeugd te trekken, inderdaad. In Nederland is dit nog niet zo ver gevorderd. Maar wanneer ik u mag wijzen op een voorbeeld in een kerk in de Verenigde Staten, dan zal u blijken, dat de kerkdienst maar een zeer klein deel van het grote programma is dat een kerk daar over het algemeen afwikkelt.

Daaruit blijkt wel, dat de kerk om zich te verweren tegen een groeiend verzet in elke mens, waardoor hij dogma's niet zo makkelijk aanvaardt, probeert een zodanig deel te worden van zijn sociaal milieu dat de mens (die) daarom zal aanvaarden. Is naar mijn mening foute houding. Laat zij rustig maar dansen. En als iemand bezwaar heeft tegen dansen onder kerkelijk toezicht, dan wil ik herinneren aan David. Die goede David deed nog heel wat erger. Die danste als een soort Dionysos (god van de wijn en de vervoering; Red.) met een harp voor de Ark uit en hij danste, omdat hij zo blij was. Ter ere Gods, zoals men dat zegt. Wanneer de dans daarbij blijft in de kerken, dan zou men heel wat goeds gedaan hebben voor de jeugd, maar ook voor de maatschappij. Want om de dans te brengen uit een milieu van verdrongen sexuele drang, op enigerlei wijze op een dansvloer uitgeleefd tot als een vreugde van de beweging ervaren bij iedereen, dan zou er al heel wat gebeurd zijn.

Vraag: Kan de oorzaak van een hernia psychisch zijn en bestaat daar een geestelijke genezing voor?

Antwoord: Oorzaak van een hernia, neen. Een hernia kan niet zuiver psychisch veroorzaakt worden. Want hernia is een slijtageproces, ofwel een verschuivingsproces, dat zich in de kraakbeender-delen van de ruggesgraat kan afspelen. Ook noemt men wel eens hernia het ontstaan van kleine barsten, of breuken, of brokkelingen in de ruggesgraat, waarbij bv. een deel van een wervel klein splintert en deze splinter pijn veroorzaakt. M.a.w., wat hernia wordt genoemd is een zuiver stoffelijk iets. Nu kunnen wij uit de verte altijd een geestelijk verband erbij leggen, want geen enkele ziekte kan ontstaan zonder dat er ook geestelijk een bepaalde ongezondheid aanwezig is. Dat neemt niet weg, dat dus hernia, indien zij dus daadwerkelijk en

geconstateerd is, niet zuiver psychisch kan ontstaan. Wel kan vanuit een psychisch effect een reeks van omstandigheden gewekt worden, die uiteindelijk tot een hernia aanleiding zijn. Dat is weer een andere kwestie.

Ook kan vanuit psychische gronden dus, een simulatie van dezelfde toestand als bij hernia optredend, bestaan. Maar dan is er nooit sprake van een daadwerkelijke verplaatsing van bv. een kraakbeenschijfje, noch van een overmatig slijtageproces, noch van een daardoor wezenlijke beschadiging. In een dergelijk geval kan het over het algemeen door hypnose al genezen worden. In de gevallen van hernia kan enige geestelijke hulp gegeven worden, maar dat is afhankelijk van de fouten. Dus wanneer de fouten door eigen schuld zijn ontstaan, dan kunnen wij wel de mens helpen om langzaam die fout terug te dringen. Is het buiten zijn schuld ontstaan, dan kan geestelijke hulp gegeven worden door diegene, die daarvoor speciaal geschikt zijn. Bij ons zijn n.l. zekere entiteiten, die zich op het "opereren met Licht" hebben toegelegd. Het klinkt voor u heel gek, maar wanneer je een zekere straling richt op een stukje weefsel, dan kan je daar een groeistimulans brengen en dat kun je heel nauwkeurig regelen wat er gebeurt. Daarmee kan je dan zo'n fout opheffen. Maar dat is alleen, wanneer het geheel buiten de schuld van de persoon zelf ontstaan is, en geen deel uitmaakt van zijn normale levensverschijnselen.

Vraag: Ik hoorde door een radiospreker zeggen: "Heb God lief met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw kracht." Is dit woord "kracht" een andere vertaling en welke is de juiste?

Antwoord: Kracht of wezen, is ongeveer hetzelfde. Wanneer je het zuiver zegt, dan is ons wezen eigenlijk onze daadkracht. Onze daadkracht en ons bewustzijn dat daaruit voortvloeit. Ik neem dus aan, dat men dit dus heeft bedoeld, dat men God niet lief moet hebben op de manier van een huisvrouw, die zegt: "Ja, kind, ik houd ontzettend veel van je, maar wacht nu even, ik moet eerst de melkboer helpen." Maar dat, wanneer je zegt: "Ik heb God lief", dat je dan ook werkelijk met je hele kracht zonder één ogenblik te aarzelen, alleen God lief hebt en dat je alle andere liefdes alleen beschouwt als iets om de liefde van God, maar niet als iets afzonderlijks. Het is niet: "God, ik heb U lief, maar ik houd van mijn vrouw ook..." Neen, het is: "God, ik heb U lief en ik dank U, dat U in Uw Liefde mij tot liefhebben deze vrouw gegeven hebt..." De relatie wordt anders gesteld.

Vraag: Wordt hier niet het woord "verstand" vaak gebruikt?

Antwoord: Verstand wordt ook wel gebruikt, maar het jammere is, dat je met je verstand God niet lief kunt hebben. Verstand is het menselijke redeneringsvermogen, dat verstaat men er althans onder. Een mens kan zich geen voorstelling maken van God. Kun je iets liefhebben, wat je niet kent? Je moet een idee hebben, je moet iets aan kunnen voelen als het ware, maar verstand schakelt gevoel uit. Je kunt met je verstand niet God liefhebben. Je hebt God lief met je wezen, met je entiteit, die tegen elke rede in God ervaart. Dat is het juiste.

Opmerking: Ik persoonlijk ben tegen het woord "verstand". Is "geesteskrank" wel een juist woord. Kan de geest wel ziek zijn? Zijn het niet de zieke, stoffelijke hersenen, die de dienst weigeren aan de gezonde geest?

Antwoord: In veel gevallen wel. Geestesziek is dus eigenlijk een uitdrukking, die een hele hoop dingen inhoudt die er nooit in kunnen liggen. Het is een soort verbastering. Het is net hetzelfde, als wanneer u iemand magnetiseert. Of stelt u zich voor, dat u een magneet in uw handjes hebt? Dat is ook niet zo. Dus het woord is niet juist. Wat mogen wij dan verstaan onder geestesziekte? Daaronder kan worden verstaan elke stoffelijke afwijking, die in denken en gedrag een aanmerkelijke variant op het normale veroorzaakt.

In de tweede plaats kunnen wij als geestesziek verstaan: elke ontwijking van stoffelijke problemen, die tot een gehele, of een gedeeltelijke, verwerping van de wereld leidt. Dus hier is wel een daadwerkelijke "Ik"-heid bij.

Ten derde, dat zou misschien geestesziek genoemd kunnen worden, kunnen wij geestesziek noemen diegenen, die niet wensen hun eigen wezen en werkelijkheid te accepteren en daarom vluchten in de voorstellingen van een ander wezen, dat hypotetisch blijft. Maar zuiver geestelijk gezien is er dus sprake van een afwijking. Want hier neemt men niet de eigen ervaring, maar men neemt a.h.w. een parallellijn, die volgens het voorstellingsvermogen anders ligt, meestal heel wat zwaarder, maar dat realiseert men zich meestal te laat. Daarbij is de geest dus in zekere zin ziek, want zij is niet normaal. Maar waar zij alles, wat in haar fantasie a.h.w. geschapen wordt even intens beleeft als u uw werkelijkheid, is er alleen sprake van een verplaatsing van waan. De werkelijkheid, zoals u ze beleeft, is n.l. ook waan. D.w.z., niet helemaal beantwoordend aan een

objectieve toestand. Daarom ontwaakt de geest dus uit deze waan nog even fit en even zuiver, als u na uw overgang; wanneer de waan wegvalt, dan is het gezond geestelijke weer aanwezig.

Vraag: Is het ook mogelijk, dat een geest na de overgang door verkeerde begrippen, die hij in zijn leven heeft opgenomen en vastgehouden, dat die blijven voortbestaan na de overgang, ook in zijn geest?

Antwoord: Dat kan wel. Wij horen allemaal spreken van Geestelijk Licht. Wanneer je dat zo hoort, dan stel je je dat maar voor als een grote schijnwerper. Wanneer je overgaat, dan kun je in dat licht van die schijnwerper treden. Maar dan kan iedereen precies zien, wat je bent. Dat Licht onthult je, waar je fouten zitten. Dus je ziet de werkelijkheid wel, maar het kan zijn, dat je zegt: die werkelijkheid wil ik niet accepteren, ik houd mij vast aan mijn oude fouten... Dan keer je niet alleen terug, dus tot de waanbegrippen, die je eens had, maar je gaat heel vaak verder om te proberen daden te stellen, waar dit maar mogelijk is, in overeenstemming met deze voorstelling. Dus ga je jezelf nog veel meer het duister inhelfen.

Vraag: Dat is niet geestesziek?

Antwoord: Neen, dat zou ik zo niet willen noemen. Want als u zo verder wilt gaan, dan zouden wij elke geest ziek kunnen noemen die in het duister is, maar alleen vanuit geestelijk standpunt. Stoffelijk gezien is geestesziekte krankzinnigheid en men kan zeer goed bij zijn en helemaal niet krankzinnig en toch in het duister komen. Het duister is namelijk een reeks van persoonlijke eigenschappen die men niet wenst te erkennen als fouten.

Vraag: Waarom heeft de geest in de stof geen herinnering meer aan zijn vorig bestaan?

Antwoord: Omdat de geest in de stof geïncarneerd zijnde, het bewustzijn behoudt, dat uit alle vorige incarnaties ontstaan is en hierdoor geleid wordt bij haar daden. Het overbrengen van stoffelijke herinneringen van vroegere fasen zou echter het gedachtenleven te sterk beïnvloeden en daardoor een reeks van handelingen en daden origineren, die niet in overeenstemming zijn met de gekozen incarnatie.

Vraag: Móét men, of wil men reïncarneren?

Antwoord: Bij het leven is het zo, dat je niets moet. Je kunt altijd wat anders doen, wanneer je de gevolgen aanvaardt. Maar wanneer je geestelijk niet verder je bewustzijn kunt uitbreiden, betekent dit, dat je eigen wereld zoveel van zijn luister verliest, terwijl je gelijktijdig weet, dat het mogelijk is, betere, schonere werelden te beleven, dat je over het algemeen wel kiest om te reïncarneren. Alleen de tijd, die de één er voor nodig heeft om zover te komen, kan heel wat langer zijn dan voor de ander. Je zou kunnen spreken van een indirecte dwang door de ingeschapen eigenschappen van de mensen. Een vrije keuze, maar geen mogelijkheid om aan die keuze te ontkomen. Tenzij je in staat om, je geestelijk in staat bent je zo ver te overwinnen, dat je meteen hogerop kunt, maar dat gebeurt maar zelden.

Vraag: Bedoelt u in de stof, of ergens anders?

Antwoord: Het kan ook ergens anders.

Vraag: Het is mij gezegd, dat het niet mogelijk was, dat een geest opnieuw terugkwam in de stof.

Antwoord: Ik weet het niet, maar degene, die het gezegd heeft is dan waarschijnlijk niet van alle mogelijkheden en feiten op de hoogte geweest. Ik mag er wel bij zeggen: ontdaan van verschillende voertuigen, die u op het ogenblik als middelaar a.h.w. tussen de werkelijke geest en het stoffelijke lichaam (heeft?). Die worden wel opnieuw gevormd. Maar de entiteit, die op het ogenblik in u zijn ervaring opdoet, kan dus hernieuwd in een ander wezen hernieuwde ervaringen opdoen.

Er zijn er ook veel bij ons, die die mogelijkheid verwerpen. Maar dat komt niet, omdat zij weten dat het niet mogelijk is, maar zij willen niet terug. Net zoals een hoop mensen bang zijn om nog op aarde terug te komen. Die willen veel liever een hemel in. Onze ervaringen wijzen erop, dat sommigen onder ons vier à vijf keer op aarde bestaan hebben, terwijl anderen voor zich overtuigd zijn, dat zij nog een keer naar de wereld terug moeten keren. Dan kan onder wereld worden verstaan meestal deze aarde, maar elke andere stoffelijke wereld ook, waarop bewust leven bestaat die een verdere geestelijke bewustwording mogelijk maakt.

Reactie: Wat triest.

Antwoord: Dat dacht ik wel. Vindt u het triest, als u thuis iets vergeten hebt, dat er een tram gaat die u heel snel terugbrengt, in plaats van dat u het verder zonder moet doen, zonder datgene wat u nodig hebt. U keert even terug voor een betrekkelijk korte tijd, om nog even datgene te leren, wat u de vorige keer vergat te leren, waardoor u nu geestelijk wel regelrecht door kan gaan met alle comfort, in plaats van armzalig steeds te worstelen en niets te kunnen bereiken.

Vraag: Een van de sprekers voor de pauze heeft gezegd: u zult nog lang leven. Wordt daarmee bedoeld lang leven door reïncarnatie?

Antwoord: Dat werd er mee in bedoeld. Dat men aardse ervaring op zal moeten blijven doen, tot men in staat is vanuit de geest, zonder stoffelijke vorm, de eenwording in de stof te volbrengen. Dus het bewustzijn en volledige leven en het leven van de Schepping in zichzelf te ervaren.

Vraag: Men zegt: het is voorbestemd. Maar sterft men niet in feite, omdat men dit wenst, ook al is dit onbewust?

Antwoord: Ik ben zo vrij om met u van mening te verschillen op grond van mijn eigen ervaringen. Ik had n.l. nog heel graag nog een tijdje getoefd, maar mijn lichaam was niet meer in een toestand, waarin leven verder nog mogelijk was. Niet iedereen wil dood gaan, maar elke overgang wordt bepaald door condities, die gedeeltelijk in, gedeeltelijk buiten de mens liggen, maar passen in het totaal van zijn bewustwording.

Mijn dank voor de vragen, voor de aandacht. Ik geef het woord over aan de laatste spreker, die de bijeenkomst voor u gaat sluiten. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

HET RAADSEL

De oplossing van ons aller leven ligt in de bewuste beoefening van de naastenliefde, die een opleven van eigen kracht en daarmee de moed tot volbrengen van onze taak meebrengt.

In de woestijn van het leven ligt de sfinx, dreigend, stil, gesloten
en achter haar een schimmenspel van schaduw;
of de groten van duister ons belooien, of zij liggen om te roven,
wat wij hebben nog, om te ontvoeren ons wezen en ons zijn.

Het raadsel spreekt ons toe
en werpt ons vreemde woorden,
die wij nog niet verstaan,
en toch moeten wij langs het raadsel
langs de sfinx nu verder gaan.

Dreigende demonen met joelend gehuil, de stormwind waait,
het vuil, dat ons dreigt te verslinden, mag ons niet deren.
Onze weg ligt mèt de naaste, voor korte wijl; wie aarzelt daar en valt?
Wie heeft in laatste wanhoop nog eens de vuist gebald, om dan ter neer te zijgen?

Wanneer het gevaar zo dreigt, dan blijf je stille staan,
je keert terug en geeft ter liefde Gods je naaste al je kracht.
Wees dan verzekerd, dat tesamen dan de taak toch wordt volbracht,
waar gij met hen de weg ten einde gaat.

Wie de ander liggen laat en zelve voort stormt in tomeloze vaart,
vindt aan het eind der weg nog slechts een demon,
die grijnzend hem bestaat.
En grijnzend dreigt, totdat gij vlucht, opnieuw ter woestenij.
Niet gaande tot het begeerde land van zomerlucht en zon,
eindelijk en ten laatste, vrij, geheel bevrijd.

Maar wie in naasteliefde gaat en zo in heel zijn leven
eenieder geeft, wat hij maar geven kan,
zal, zij het vrouw of man,
de krachten vinden om voort te leven,
die bloeit de levenslust opnieuw,
die toont zich de Tuin van het Al.

Hij is het, die in het Huis des Vaders,
zich als bloemen sterren plukken
een ruiker, geofferd op het altaar,
waar het beeld der Liefde staat.
God, de Kracht, Die in ons brandt,
de Kracht, Die altijd met ons gaat.

Het antwoord op het raadsel van de sfinx is eenvoudig.
Wanneer zij vraagt: "Waar gaat uw weg" en u demonisch lacht,
zeg: mijn weg gaat door des levens land;
Arm ben ik, zonder kracht
dan die des Vaders, Die mij leidt
en reikt Zijn sterke Hand.

Geen klacht van mij voor het leven,
de kracht in mij, voor ieder die ze vraagt,
zo ben ik het, sfinx, die u nu lacht,
waar gij mij reed'nen vraagt.
God is mijn reden, is mijn werk, mijn hele bestaan.
Gij, raadsel, zijt slechts onbegrip, een waan,
die snel verzinkt, waar mij de werkelijkheid behoedt.

Goedenavond. (verkort)